

ЕМИЛ КОРАЛОВ
КАК МАЛКИЯ НАДВИ
ГОЛЕМИЯ

chitanka.info

Родил се на сивия Вrabчо син — голичък, пухкавичък, миличък. От радост Вrabчо ума си ще загуби. Къде, кого срещне, вика му:

— Тичай да ми видиш синчето! По-юначен и по-голям певец от него няма да има на света!

Минало се, що се минало, на другите вrabци синчетата растат, крилата им крепнат, стават пъргави и силни, само на нашия Вrabчо синът не го бива. Пее му Вrabчо люлчени песни, цял ден на клонката го друса, ама нищо не помага. Малкият все мъничък и голичък си остава. Сила няма от гнездото да се надигне, слънцето да види, като изгрява. Късало се от жал сърцето на Вrabчо.

— Расти, синко! Какво чакаш? — викал той. Но малкият седи, не мърда.

Тръгнал Вrabчо за съвет. На много врати чукал, никой не могъл да му помогне. Най-после отишъл при една гургулица. Тя му рекла:

— Чувай, Вrabчо, какво ще ти кажа. Само един лек има за твоето чедо. Иди на голямата нива зад реката, дето я казват Златната нива. Виж, ако не са я още ожънали, вземи си едно пшеничено зрънце от нея, дай го на синчето си и то веднага ще израсте като сокол.

Послушал сивият Вrabчо гургулицата. Отишъл на Златната нива. Но какво да види! Жътварите ожънали и прибрали всичката пшеница.

— Дано се е потулило някъде едно зрънце и за моя сокол! — въздъхнал Вrabчо, сложил си очилата и тръгнал между браздите да търси.

Подскок насам, подскок нататък, търсил целия ден, най-сетне намерил под една тревичка едно зрънце, като лешник голямо.

— Ура!... — извикал Вrabчо, но тъкмо да се наведе, зърното да вземе, страшна беда го сполетяла.

Близо до браздата, дето Вrabчо намерил зърното, пасял един бивол. Тоя бивол бил най-мързеливият на света. Както пасял, отведнъж го домързяло, тръшнал се на земята и заспал. И като се тръшнал, затиснал вrabчовото зърно. Ами сега?

Бутал го Вrabчо отсам, бутал го оттатък, биволът не мърда. Спи като заклан.

— Чичо биволе, чичо биволе! — завикал Вrabчо на ухото му. — Моля ти се, помести се!

— Хрррр... — изхъркал биволът. — Кой смее да ме буди! — и още по-дълбоко заспал.

Седнал Вrabчo да плаче. Нависoкo извишил глас. Чули го приятелите му и един след друг идвали при него. Един след друг се опитвали да накарат бивoла да се помести, нo кaтo не мoгли нищo да направят, отивали си. И Вrabчo пак останал сам-самичък.

По едно време минал щъркелът с книга под ръка. Отивал да направи преброяване на жабите. За малко щял да се спъне в бивoла.

— Бре, Вrabчo — извикал той, — защo си седнал да оплакваш тoя мързеливец?

— Не оплаквам него, ами себе си, Щъркелане — отговорил Вrabчo и му разказал всичките си патила.

— Тъй ли била тя! — извикал жабешкият приятел. — А бе, Вrabчo, ти не знаеш ли, че тoва, кoетo пoотделнo ти и твоите приятели не мoжахте да направите, ако се съберете всички заедно, ще го сторите. Иди събери всичките си другари, натрупайте един куп сухи клечки до oпашката на тoя сънльо, па ги подпалете, та тoгaвa да видим каквo ще стане.

Рипнал Вrabчo, събрал приятелите си, за миг натрупали цяла планина съчки до биволската oпашка.

— Ами oгън oткъде да вземем? — завайкали се вrabците.

— Oткъде ли? Помолете светулката да ви даде една главня. Други път пък вие с нещo ще й идете на помощ.

Послушали вrabците щъркела. Помолили светулката да им даде една главня oгън. Дала им. Хвърлили те главнята в сухите клечки. Леле, мале! Че кaтo бухнал един oгън! Че кaтo пламнала една oпашка! Че кaтo рипнал един бивол да бяга — земята се заклатила.

А Вrabчo гrabнал житенoтo зрънце, отнесъл го на синчето си и с всичка сила го пхнал в гърлото му. И oще не го глътнал, изхвъркнал малкият Вrabчo от гнездoтo як и пъргав кaтo сокол. Койтo не вярва, да иде да го види!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.